

„No tak, Brystal!“ vmlouvala se. „Kolikrát budu muset ještě opakovat, že mě to mrzí!“

„Dokud ti to neuvěřím,“ odsekla Brystal.

Vyběhla po schodech akademie a zamířila po vznášejícím se schodišti ze vstupní haly do patra, ale Lucy se nedala odbýt.

„Ještě jednou se *upřímně* omlouvám za to, jak jsem se dnes chovala,“ prohlásila s dramatickou poklonou. „To, co jsem udělala, bylo dětinské, lehkomyšlné a vysloveně nebezpečné – *aaaale* musíš přiznat, že nám to nakonec prospělo.“

„*Prospělo?*“ Tahle formulace Brystal šokovala. „To nemyslíš vážně!“

„Jasně že jo! Davy byly nadšené!“ prohlásila Lucy. „Na tohle představení nikdy nezapomenou a mají teď důvod navždycky magii milovat!“

„Skoro jsi nás zabila a zničila celé město!“

„Ano, ale *pak* jsem vás zachránila!“

„Před situací, kterou si sama *způsobila!* To ještě neznamená, že jsi hrdinka!“

„Už jsem ti říkala, že jsem tu přehradu zničit nechtěla. Já jsem vážně nevěděla, co moje magie provede; jen jsem chtěla poskytnout Západnímu království nějakou show. Kdybys mě byla poslouchala, nic takového by se nestalo!“

Tak tohle Brystal rozčílilo. Zastavila se v půli vznášejícího se schodiště a zle se na Lucy zamračila.

„Neopovažuj se házet to na mě!“ zasyčela. „To *ty* jsi ohrozila tisíce lidí! *Ty* jsi skoro zlikvidovala jedno z největších měst světa! *Ty* jsi málem zničila vztahy magického společenství s lidstvem! A než ti to dojde, jsi *vyloučená z Rady víl*. Je mi líto, Lucy!“

Lucy to tak šokovalo, že jí div nevypadly oči z důlků.

„Cože?! Nemůžeš mě přece vyhodit z Rady víl!“

Brystal si taky nebyla jistá, jestli může. Až doteď Rada žádné tresty za nesprávné chování nepotřebovala.

„Jak vidíš, zrovna jsem to udělala,“ prohlásila a sebejistě kývla. „Od této chvíle ztrácíš všechny výsady Rady, dokud nedospěješ a nezačneš se chovat zodpovědně. A teď mě omluv, mám práci.“

Brystal nechala šokem strnulou Lucy stát na schodišti a zamířila do své pracovny v prvním patře. Otevřela těžké dvojité dveře a při pohledu na prázdnou místnost si oddechla úlevou.

Kancelář byla prostorná kruhová komnata s knihovnamy, skříňemi plnými lektvarů a skleněným nábytkem. Okna sahala od podlahy až po strop a byl z nich úžasný výhled na pozemky akademie a na třpytivý oceán za nimi. Po vysokém stropě táhly načechrané bílé obláčky a z krbu stoupaly do výše bublinky.

Komnata byla plná jedinečných předmětů, které nashromáždila Brystal a její předchůdkyně paní Počasitá. Nad krbem visela velká mapa magie. Na ní se třpytily tisíce světélek, jedno za každou žijící vílu nebo čarodějnici na světě. Světla ukazovala, kde přesně ve čtyřech královstvích a šesti územích se teď nacházejí.

V zadní části kanceláře, vedle skleněného psacího stolu, stál velice zvláštní glóbus, který ukazoval svět tak, jak vypadá z vesmíru. Brystal na něm mohla dávat pozor na hurikány nad mořem a bouře nad pevninou, ale nejdůležitější ze všeho bylo, že viděla polární záři blikotající nad Severním pohořím.

„Díky bohu,“ zašeptala sama k sobě. „Pořád jste tam.“

Polární záře se během její nepřítomnosti nepohnula a Brystal se ulevilo. Nikdy nikomu neřekla, proč jsou ta světélka tak důležitá, ale také si nikdo nevšiml, jak často je během dne kontroluje. Udělala to vždycky, když se ráno probudila, a znova večer, než šla spát. Když byla Rada víl na cestách, kontrolovala Brystal záři před odjezdem a hned po návratu.

Světla znamenala, že si Brystal nemusí aspoň s jednou věcí dělat starosti. Během dnešního dne ovšem dostala důvodů ke znepokojení víc než dost – a to ten den ještě neskončil.

Do kanceláře totiž vrazila Lucy. „Děláš velkou chybu!“ prohlásila.

